Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2016. gada 7. septembrī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Juridiskā pamata izvēle — LESD 43. panta 2. punkts vai LESD 43. panta 3. punkts — Lauksaimniecības produktu tirgu kopīgā organizācija — Regula (ES) Nr. 1308/2013 — 7. pants — Regula (ES) Nr. 1370/2013 — 2. pants — Pasākumi cenu noteikšanai — Salīdzināmie robežlielumi — Intervences cenas

Lieta C-113/14

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. panta otrajai daļai, ko 2014. gada 10. martā cēla

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze* un *A. Lippstreu*, kā arī *A. Wiedmann*, pārstāvji,

prasītāja,

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv *M. Holt*, kā arī *C. Brodie* un *J. Kraehling*, pārstāvji, kuriem palīdz *A. Bates*, *barrister*,

un

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *J. Škeřík*, *J. Vláčil* un *D. Hadroušek*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *L. G. Knudsen* un *R. Kaškina*, kā arī *U. Rösslein*, pārstāvji,

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *G. Maganza* un *J.P. Hix*, kā arī *S. Barbagallo*, pārstāvji,

atbildētāji,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Triantafyllou* un *G. von Rintelen*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā.

* Tiesvedības valoda – vācu.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerāladvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 3. februāra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 20. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prasības pieteikumā Vācijas Federatīvā Republika lūdz atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulas (ES) Nr. 1308/2013, ar ko izveido lauksaimniecības produktu tirgu kopīgu organizāciju un atceļ Padomes Regulas (EEK) Nr. 922/72, (EEK) Nr. 234/79, (EK) Nr. 1037/2001 un (EK) Nr. 1234/2007 (OV 2013, L 347, 671. lpp.; turpmāk tekstā – "Vienotā TKO regula"), 7. pantu, kā arī Padomes 2013. gada 16. decembra Regulas (ES) Nr. 1370/2013 par konkrēta atbalsta un kompensāciju noteikšanas pasākumiem saistībā ar lauksaimniecības produktu tirgu kopīgo organizāciju (OV 2013, L 346, 12. lpp., turpmāk tekstā – "Noteikšanas regula") 2. pantu.

Atbilstošās tiesību normas

Vienotā TKO regula

2 Saskaņā ar Vienotās TKO regulas preambulas 2., 5., 10., 12. un 14. apsvērumu:

"(2) Šajā regulā būtu jāietver visi vienotās lauksaimniecības produktu tirgu kopīgu organizāciju pamatelementi.

[..]

(5) Saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu Padomei jāpieņem pasākumi par cenu, nodevu, atbalsta un kvantitatīvo ierobežojumu noteikšanu. Skaidrības labad šajā regulā būtu nepārprotami jānorāda fakts, ka gadījumos, kad piemēro LESD 43. panta 3. punktu, Padome šos pasākumus pieņem, pamatojoties uz minēto juridisko pamatu.

[..]

(10) Lai stabilizētu tirgus un nodrošinātu pietiekami augstu dzīves līmeni lauksaimniecībā nodarbinātajiem iedzīvotājiem, ir izstrādāta diferencēta tirgus atbalsta sistēma dažādām nozarēm un ieviestas tiešā atbalsta shēmas, ņemot vērā katras attiecīgās nozares vajadzības, no vienas puses, un dažādu nozaru savstarpējo atkarību, no otras puses. Šo pasākumu veids ir valsts intervence vai privātās uzglabāšanas atbalsta maksājumi. Joprojām pastāv nepieciešamība saglabāt tirgus atbalsta pasākumus, vienlaikus tos racionalizējot un vienkāršojot.

[..]

(12) Skaidrības un pārredzamības labad uz valsts intervences noteikumiem būtu jāattiecina vienota struktūra, vienlaikus saglabājot katras nozares politiku. Tāpēc ir lietderīgi nošķirt salīdzināmos robežlielumus un intervences cenas un noteikt pēdējās minētās. To darot, īpaši svarīgi ir nepārprotami norādīt, ka tikai valsts intervences cenas atbilst piemērotajām administrētajām cenām, kas minētas PTO Lauksaimniecības nolīguma 3. pielikuma 8. punkta pirmajā teikumā (t.i., tirgus cenu atbalsts). Šajā sakarībā būtu jānorāda, ka tirgus intervence var notikt kā valsts intervence, kā arī cita veida intervence, kurai neizmanto iepriekš noteiktas cenu norādes.

[..]

(14) Valsts intervences cenai vajadzētu veidoties no noteiktas cenas par konkrētiem dažu produktu daudzumiem, un citos gadījumos tā būtu jānosaka konkursa kārtībā, atspoguļojot saskaņā ar iepriekšējo [tirgu kopīgo organizāciju] īstenoto praksi un pieredzi."

3 Vienotās TKO regulas 7. pantā "Salīdzināmie robežlielumi" ir paredzēts:

"1. Nosaka šādus salīdzināmos robežlielumus:

a) labības nozarē EUR 101,31 par tonnu attiecībā uz vairumtirdzniecības posmā noliktavā piegādātām precēm pirms izkraušanas;

b) nelobītiem rīsiem EUR 150 par tonnu standarta kvalitātes produktu, kā definēts III pielikuma A punktā, attiecībā uz vairumtirdzniecības posmā noliktavā piegādātām precēm pirms izkraušanas;

c) standarta kvalitātes cukuram, kā definēts III pielikuma B punktā, attiecībā uz neiepakotu cukuru, kas izvests no rūpnīcas:
   i) baltajam cukuram – EUR 404,4 par tonnu,
   ii) jēlcukuram – EUR 335,2 par tonnu,

d) liellopu un teļa gaļas nozarē EUR 2224 par tonnu R3 uzbūves/tauku slāņa klases vīriešu kārtas liellopu liemeņu saskaņā ar Savienības skalu tādu liellopu liemeņu klasifikācijai, kuru vecums ir astoņi mēneši vai vairāk, kā minēts IV pielikuma A punktā;

e) attiecībā uz piena un piena produktu nozari:
   i) EUR 246,39 par 100 kg sviesta,
   ii) EUR 169,80 par 100 kg vājpiena pulvera;

f) cūkgaļas nozarē EUR 1509,39 par tonnu tādas standarta kvalitātes cūku liemeņu, kas noteikta pēc svara un liesās gaļas satura saskaņā ar Savienības skalu cūku liemeņu klasifikācijai, kā minēts IV pielikuma B punktā, proti:
   i) liemeņi, kuri sver no 60 kg līdz 120 kg – E klase,
   ii) liemeņi, kuri sver no 120 kg līdz 180 kg – R klase;

g) olīveļļas nozarē:
   i) EUR 1779 par tonnu neapstrādātas augstākā labuma olīveļļas,
   ii) EUR 1710 par tonnu neapstrādātas olīveļļas,
   iii) EUR 1524 par tonnu spīdīgās olīveļļas, kurā brīvo skābju daudzums ir divi grādi, par katru papildu skābuma grādu samazinot minēto summu par EUR 36,70 tonnā.

2. Komisija turpina pārskatīt salīdzināmos robežlielumus, kas paredzēti 1. punktā, ņemot vērā objektīvus kritērijus, īpaši izmaiņas ražošanā, ražošanas izmaksas (īpaši ieguldījumu izmaksas) un tirgus tendences. Salīdzināmos robežlielumus vajadzības gadījumā atjaunina saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, ņemot vērā izmaiņas ražošanā un tirgos."

4 Vienotās TKO regulas 15. pantā "Valsts intervences cena" ir noteikts:

"1. Valsts intervences cena ir:

a) cena, par kuru produktus iepērk valsts intervencē, ja to dara par fiksētu cenu, vai

b) maksimālā cena, par kuru valsts intervencei atbilstīgos produktus var iepirkt konkursa kārtībā.

2. Padome atbilstīgi LESD 43. panta 3. punktam veic pasākumus, lai noteiktu valsts intervences cenu līmeni, tostarp palielinājumu un samazinājumu apmēru."

Noteikšanas regula

5 Saskaņā ar Noteikšanas regulas preambulas 2. un 3. apsvērumu:

"(2) Skaidrības un pārredzamības labad uz valsts intervences noteikumiem būtu jāattiecina vienota struktūra, vienlaikus saglabājot katras nozares politiku. Tāpēc ir lietderīgi nošķirt salīdzināmos robežlielumus, kuri paredzēti [Vienotajā TKO] regulā, no vienas puses, un intervences cenas, no otras puses, un noteikt pēdējās minētās. Tikai valsts intervencei paredzētās intervences cenas atbilst piemērotajām administrētajām cenām, kas minētas PTO Lauksaimniecības nolīguma 3. pielikuma 8. punkta pirmajā teikumā (t.i., tirgus cenu atbalsts). Šajā kontekstā būtu jānorāda, ka tirgus intervence var notikt kā valsts intervence, kā arī cita veida intervence, kurai neizmanto *ex ante* noteiktas cenu norādes.

(3) Būtu jāparedz valsts intervences cenu līmenis, kādā iepirkšanu veic par fiksētu cenu vai konkursa procedūrā, ietverot gadījumus, kad var būt vajadzīga valsts intervences cenu koriģēšana. Tāpat ir jāveic pasākumi kvantitatīviem ierobežojumiem, veicot iepirkšanu par fiksētu cenu. Abos gadījumos cenām un kvantitatīvajiem ierobežojumiem vajadzētu atspoguļot praksi un iegūto pieredzi saistībā ar iepriekšējām kopīgajām tirgus organizācijām."

6 Noteikšanas regulas 1. pantā, kurā ir definēta šīs regulas piemērošanas joma, ir paredzēts:

"Šī regula paredz pasākumus cenu, nodevu, atbalsta un kvantitatīvu ierobežojumu noteikšanai saistībā ar vienotu lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju, kas noteikta [Vienotajā TKO] regulā."

7 Noteikšanas regulas 2. pantā "Valsts intervences cena" ir noteikts:

"1. Valsts intervences cenu līmenis:

a) parastajiem kviešiem, cietajiem kviešiem, miežiem, kukurūzai, nelobītajiem rīsiem un vājpiena pulverim iepirkumos par fiksētu cenu ir vienāds ar attiecīgo salīdzināmo robežlielumu, kas noteikts [Vienotajā TKO] regulas 7. pantā, un iepirkumos konkursa kārtībā nepārsniedz attiecīgo salīdzināmo robežlielumu;

b) sviestam iepirkumos par fiksētu cenu ir vienāds ar 90 % no salīdzināmā robežlieluma, kas noteikts [Vienotajā TKO] regulas 7. pantā, un iepirkumos konkursa kārtībā nepārsniedz 90 % no minētā salīdzināmā robežlieluma;

c) liellopu un teļa gaļai nepārsniedz līmeni, kas minēts [Vienotajā TKO] regulas [13]. panta 1. punkta c) apakšpunktā.

2. Valsts intervences cenas 1. punktā minētajiem parastajiem kviešiem, cietajiem kviešiem, miežiem, kukurūzai un nelobītajiem rīsiem pielāgo, ņemot vērā cenu palielinājumus vai samazinājumus, balstoties uz produktu galvenajiem kvalitātes kritērijiem.

3. Komisija pieņem īstenošanas aktus, nosakot šā panta 2. punktā minēto produktu valsts intervences cenu palielinājumus vai samazinājumus, ievērojot minētajā punktā izklāstītos nosacījumus. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 15. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru."

Tiesvedības priekšvēsture

8 Lauksaimniecības tirgu kopīgā organizācija pirmo reizi vienveidīgi un vispārīgi tikusi kodificēta ar Padomes 2007. gada 22. oktobra Regulu (EK) Nr. 1234/2007, ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem (OV 2007, L 299, 1. lpp.), kas tikusi pieņemta, pamatojoties uz EKL 37. pantu.

9 Tiesību normas, kuras Vācijas Federatīvās Republikas lūdz atcelt, tikušas pieņemtais saistībā ar kopējās lauksaimniecības politikas (KLP) reformu, kas tikusi veikta pēc Lisabonas līguma un LESD stāšanās spēkā.

10 2011. gada 12. oktobrī Komisija iesniedza Eiropas Parlamenta un Padomes regulas priekšlikumu par lauksaimniecības produktu tirgu kopīgo organizāciju, piemērojot LESD 43. panta 2. punktu. Šī Vienotās TKO regulas priekšlikuma 7. pants – šajā versijā – attiecās uz "salīdzināmo cenu" noteikšanu.

11 Tajā pašā dienā Komisija iesniedza priekšlikumu Padomes regulai par konkrēta atbalsta un kompensāciju noteikšanas pasākumiem attiecībā uz lauksaimniecības produktu tirgu kopīgu organizāciju, kas balstīts uz LESD 43. panta 3. punktu.

12 Eiropas Savienības Padomes prezidentvalsts 2012. gada 13. septembrī paziņoja "Lauksaimniecības" īpašajai komitejai, ka uzskata, ka tikai Padomei ir pilnvaras noteikt lauksaimniecības produktu salīdzināmās cenas, par kurām var notikt valsts intervence, atbilstoši LESD 43. panta 3. punktam. Padome norāda, ka vairākums dalībvalstu piekrīt šim vērtējumam.

13 Pēc ilgām pārrunām, ko veica Parlaments, Padomes prezidentvalsts un Komisija, Padomes Ģenerālsekretariāts 2013. gada 4. jūnijā nosūtīja ziņojumu par Parlamenta, Padomes un Komisijas neformālo trīspusējo sarunu stāvokli attiecībā uz Vienotās TKO regulas pieņemšanu. No tā izrietēja, ka salīdzināmo cenu noteikšana ir viens no strīda jautājumiem. Pārrunu laikā Parlaments norādīja, ka tas neapstiprinās KLP reformu [regulu] kopumu, ja plānotajā Vienotajā TKO regulā nebūs regulējuma par salīdzināmajām cenām.

14 2013. gada 25. jūnijā Padomes prezidentvalsts izdeva minētā darba dokumenta papildinājumu, kurā bija atkārtoti esošie strīda jautājumi. Nodaļā "Nostāja par ar 43. panta 3. punktu saistītajiem noteikumiem" ("Positions on Article 43(3) related provisions") attiecībā uz Vienoto TKO regulu tā piedāvāja kompromisa nolūkā (*landing zone*) lietot "salīdzināmā robežlieluma" jēdzienu.

15 Balsojumā par vispārējā virziena mainīšanu, kas arī notika 2013. gada 25. jūnijā, šis virziens tika apstiprināts ar vairākumu. Tomēr Vācijas Federatīvā Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste atturējās.

16 2013. gada 25. septembrī Padomes prezidentvalsts nosūtīja darba dokumentu, kurā bija ietverta visa Vienotās TKO regulas projekta konsolidētā versija. Šajā versijā projektā kopumā bija atspoguļota trīspusējās sanāksmēs panāktā vienošanās. Vienotās TKO regulas projekta konsolidētās versijas 7. panta nosaukums bija "Salīdzināmie robežlielumi", nevis "Salīdzināmās cenas". Tomēr pārējais regulas saturs palika negrozīts.

17 2013. gada 13. decembrī Padomes ģenerālsekretariāts nosūtīja paziņojumu delegācijām, saskaņā ar kuru "pārrunu par LESD 43. panta 3. punkta izmantošanu rezultāts ir daļa no vispārēja kompromisa par pašreizējo KLP reformu un nekādi neskar katras iestādes nostāju saistībā ar šī noteikuma piemērošanas jomu, nedz jebkādu turpmāku šī jautājuma attīstību, it īpaši jebkādu jaunu Eiropas Savienības Tiesas judikatūru".

18 "Padomes deklarācijā par [LESD] 43. panta 3. punktu" attiecībā uz sarunu 2013. gada jūnija trīspusējo sanāksmju laikā panāktajiem rezultātiem saistībā ar KLP tika norādīts, ka "Padome apstiprina, ka tās lēmumam, ar kuru paredzēts nodrošināt, lai Vienotajā TKO regulā tiktu ietverti jautājumi saistībā ar LESD 43. panta 3. punktu, īpašajos trīspusējo sanāksmju apstākļos bija tikai viens mērķis – panākt kompromisu".

19 Vācijas Federatīvā Republika paziņoja, ka dažādu iemeslu dēļ tā nevarēja atbalstīt dažus regulu priekšlikumus par tirgu kopīgo organizāciju. Šī dalībvalsts it īpaši norādīja, ka saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu Padome pēc Komisijas priekšlikuma paredz pasākumus par cenu, nodevu, atbalsta un kvantitatīvo ierobežojumu noteikšanu un ka tātad Padomes ekskluzīvā kompetencē esot pieņemt šādus noteikumus. Tāpat šī dalībvalsts uzskata, ka nebija pieņemami atkāpties no šā skaidrā noteikuma par pilnvaru sadalījumu starp Savienības iestādēm, kas paredzēts Līgumos.

20 2013. gada 16. decembrī, kad notika balsošana par Vienotās TKO regulas pieņemšanu, Vācijas Federatīvā Republika nobalsoja pret šo pieņemšanu un Apvienotās Karalistes valdība atturējās. Balsošanas laikā par Noteikšanas regulas pieņemšanu, kas notika tajā pašā dienā, šīs dalībvalstis atturējās.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

21 Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu atcelt Vienotās TKO regulas 7. pantu un Noteikšanas regulas 2. pantu, saglabāt šo noteikumu sekas, līdz stāsies spēkā tiesiskais regulējums, kas tiks pieņemts, pamatojoties uz piemērotu juridisko pamatu, un piespriest Parlamentam un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 Parlaments lūdz Tiesu atzīt prasību par nepieņemamu un, pakārtoti, to noraidīt kā nepamatotu. Turklāt šī iestāde lūdz Tiesu piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Padome nodod Tiesas ziņā izspriešanu par Vācijas Federatīvās Republikas galvenajiem prasījumiem un lūdz Tiesai, ja tā apmierinās šos prasījumus, atzīt, ka apstrīdēto tiesību normu sekas ir uzskatāmas par "galīgām" LESD 264. panta otrās daļas izpratnē līdz brīdim, kad stāsies spēkā tiesību normas, kas tiks pieņemtas, pamatojoties uz piemērotu juridisko pamatu, un piespriest katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus pašam.

24 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 22. maija lēmumu Komisijai tika ļauts iestāties lietā, lai atbalstītu Parlamenta prasījumus. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 7. un 17. jūlija lēmumiem Čehijas Republikai un Apvienotajai Karalistei attiecīgi tika ļauts iestāties lietā Vācijas Federatīvās Republikas prasījumu atbalstam.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

25 Parlaments un Komisija uzskata, ka lūgums daļēji atcelt Vienoto TKO regulu ir nepieņemams tādēļ, ka noteikumi, kuru atcelšana tiek lūgta, neesot nodalāmi no citiem attiecīgā tiesību akta noteikumiem. Proti, Vienotās TKO regulas 7. pants veicot vairākas funkcijas regulā, kas esot cieši saistītas ar citām minētās regulas tiesību normām. Turklāt šis pants pilnībā atbilstot Vienotās TKO regulas mērķiem un veicinot tās mērķu sasniegšanu. Tādējādi šīs pašas regulas būtība tiktu grozīta, ja minētais 7. pants būtu jāatceļ.

26 Turpretī Vācijas Federatīvā Republika, ko atbalsta Čehijas Republika un Apvienotā Karaliste, kā arī Padome uzskata, ka noteikumi, kuru atcelšana tiek lūgta, ir nodalāmi no citiem regulu, kurās tie ietilpst, noteikumiem. Savas argumentācijas pamatojumam tā tostarp apgalvo, ka Noteikšanas regulā noteiktie salīdzināmie robežlielumi un intervences cenas esot savstarpēji ciešāk saistīti nekā salīdzināmie robežlielumi un citi Vienotās TKO regulas noteikumi. Turklāt nepastāvot neviens pierādījums tam, ka Vienotās TKO regulas, kurā ietilpst vairāk nekā 200 pantu, būtība tiktu grozīta, ja tās 7. pants par salīdzināmiem robežlielumiem tiktu atcelts.

Tiesas vērtējums

27 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Savienības aktu ir iespējams daļēji atcelt tikai tad, ja tiesību normas, kuras prasīts atcelt, ir iespējams nodalīt no pārējā attiecīgā tiesību akta. Tiesa tāpat ir vairākkārt nospriedusi, ka šī nodalāmības prasība nav izpildīta, ja tiesību akta daļējas atcelšanas dēļ tiek grozīta šī akta būtība (spriedums, 2014. gada 18. marts, Komisija/Parlaments un Padome, C-427/12, EU:C:2014:170, 16. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

28 Šajā lietā ir jāatgādina, pirmkārt, ka Vienotās TKO regulas 7. pantā ir noteikti salīdzināmie robežlielumi dažādiem lauksaimniecības produktiem euro un centos par attiecīgā produkta svara vienību.

29 Otrkārt, Vienotajā TKO regulā ir noteikta visu Līgumu I pielikumā uzskaitīto lauksaimniecības produktu tirgu kopīgā organizācija, un tā attiecas uz tik dažādiem aspektiem kā tostarp valsts intervence tirgos, atbalsts privātai uzglabāšanai, atbalsta shēmas dažādās attiecīgajās lauksaimniecības nozarēs, noteikumi par tirdzniecību un ražotāju organizācijām, kā arī tirdzniecība ar trešajām valstīm.

30 Tomēr, kā secinājumu 41. punktā norādījis ģenerāladvokāts, šie dažādie Vienotās TKO regulas aspekti nav saistīti ar tās 7. pantā noteiktajiem salīdzināmajiem robežlielumiem. Tikai intervences cenas, kuras gan ir definētas šīs regulas 15. pantā, bet ir noteiktas Noteikšanas regulā, var tikt uzskatītas par saistītām ar minētajiem robežlielumiem.

31 No minētā izriet, ka Vienotās TKO regulas 7. pants attiecas uz aspektu, kas ir nodalāms no pārējā ar šo regulu noteiktā tiesiskā regulējuma, un tātad tā iespējamā atcelšana neietekmētu šīs regulas būtību.

32 Līdz ar to Vācijas Federatīvās Republikas prasība daļēji atcelt Vienoto TKO regulu ir pieņemama.

Par lietas būtību

Lietas dalībnieku argumenti

33 Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Parlaments un Padome ir balstījuši Vienotās TKO regulas 7. pantu uz nepareizu juridisko pamatu. Šajā tiesību normā esot iekļautas "salīdzināmās cenas", kas, lai arī šis nosaukums ir ticis aizstāts ar "salīdzināmiem robežlielumiem", ir "pasākums par cenu noteikšanu". Tādējādi šis pants noteikti esot bijis jāpieņem, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu.

34 Savas nostājas pamatojumam Vācijas Federatīvā Republika, pirmkārt, izvirza argumentus par iepriekšējo lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas sistēmu, proti, uz to, kas izrietēja no Regulas Nr. 1234/2007, kuras preambulas 16. apsvērumā "salīdzināmā cena" tika definēta kā cena, kas izriet no Padomes politikas lēmuma. Šajā kontekstā šī dalībvalsts atgādina, ka Regulā Nr. 1234/2007 pilnvaras grozīt salīdzināmās cenas nepārprotami bija piešķirtas Padomei. Turklāt agrākā lauksaimniecības tirgu kopīgā organizācija, kā arī Vienotās TKO regulas un it īpaši tās 7. panta rašanās vēsture pierādot, ka sistēma attiecībā uz lauksaimniecības produktu cenu noteikšanas pasākumiem nav tikusi grozīta pēc būtības un ka "salīdzināmās cenas", kas turpmāk tiek sauktas par "salīdzināmiem robežlielumiem", joprojām ir KLP "drošības tīkls".

35 Otrkārt, Vācijas Federatīvā Republika atsaucas uz LESD 43. panta 3. punkta formulējumu, kurā atbilstoši tās uzskatam nav veikta nekāda nošķiršana starp cenām šaurā nozīmē un plašā nozīmē, jo tas attiecoties uz visiem "pasākumiem par cenu noteikšanu". Tādējādi visi cenu noteikšanas būtiskie apstākļi ietilpstot Padomes ekskluzīvajā kompetencē. Turklāt no 2015. gada 1. decembra sprieduma Parlaments un Komisija/Padome (C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790) 54. un 59. punkta izriet, ka LESD 43. panta 3. punkts piešķir Padomei pilnvaras pieņemt tiesību aktus, kas nav īstenošanas akti, un ka šīs tiesību normas piemērošanas jomā ietilpst ne tikai pasākumi cenu noteikšanai. Ir jāsecina *a fortiori*, ka Vienotās TKO regulas 7. pants ietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā. Proti, tā kā Vienotās TKO regulas 7. pantā ir noteikta precīza naudas vienība par konkrētiem lauksaimniecības produktiem un tā kā Noteikšanas regulas 2. pantā ir noteikta intervences cena kā konkrēts "salīdzināmā robežlieluma" procents, tad Vienotās TKO regulas 7. pants ir būtisks cenu noteikšanas elements.

36 Treškārt, runājot par LESD 43. panta 3. punkta mērķiem, Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka no Vienotās TKO regulas 7. panta 2. punkta izriet, ka salīdzināmie robežlielumi ir jāatjaunina atkarībā no izmaiņām ražošanā un tirgos. Ja kompetentajai iestādei, kas izdod normatīvos aktus, ir ātri, elastīgi un efektīvi jāatbild uz tirgus svārstībām, šī atbildes rīcība būtu daudz ātrāka, ja šādas pilnvaras būtu Padomei, jo kopš Lisabonas līguma pieņemšanas šai iestādei vairs nav jākonsultējas ar Parlamentu.

37 Ceturtkārt, Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka no 2015. gada 1. decembra sprieduma Parlaments un Komisija/Padome (C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790) 58. punkta izriet, ka LESD 43. panta 2. punkts un LESD 43. panta 3. punkts ir divi acīmredzami atšķirīgi juridiskie pamati, kuri viens otru savstarpēji izslēdz un kuru starpā nepastāv hierarhija. Turklāt LESD 43. panta 3. punktam būtu atņemta tā jēga un tātad tas zaudētu savu lietderīgo iedarbību, ja šajā lietā LESD 43. panta 2. punkts tiktu atzīts kā juridiskais pamats.

38 Attiecībā uz Parlamenta iebildumu, saskaņā ar kuru no LESD 40. panta 2. punkta izriet, ka, īstenojot savas pilnvaras saskaņā ar LESD 43. panta 2. punktu, Savienības likumdevējs var brīvi noteikt veikt visus LESD 40. panta 2. punktā norādītos pasākumus, tostarp "cenu regulēšanu", Vācijas Federatīvā Republika atbild, ka šajā argumentā nav ņemta vērā LESD 43. panta 3. punkta pastāvēšana un ka ar to tiek apdraudēta pēdējās minētās tiesību normas lietderīgā iedarbība.

39 Ņemot vērā visus šos apstākļus, Vācijas Federatīvā Republika secina, ka LESD 43. panta 3. punkts ir vienīgais derīgais juridiskais pamats Vienotās TKO regulas 7. panta pieņemšanai.

40 Čehijas Republika, Apvienotā Karaliste un Padome pārņem Vācijas Federatīvās Republikas argumentāciju. Turklāt Padome, atsaucoties uz LESD 294. panta 1. punktu, apgalvo, ka Līgumos nekādā veidā neesot atbalstīta hipotēze, saskaņā ar kuru parastajai likumdošanas procedūrai būtu virsroka pār tiesību normām, kurās ir paredzēta neleģislatīvu aktu pieņemšana.

41 Čehijas Republika tostarp piebilst, ka LESD 43. panta 3. punkts ir *lex specialis* salīdzinājumā ar plašākiem pasākumiem, kas norādīti LESD 43. panta 2. punktā. Turklāt šo interpretāciju neatspēkojot 2015. gada 1. decembra spriedums Parlaments un Komisija/Padome (C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790).

42 Turklāt atbilstoši šīs dalībvalsts norādītajam tas, ka pastāv divi atšķirīgi juridiskie pamati, esot tādēļ, ka Līguma par Konstitūciju Eiropai apspriedes brīdī, kā rezultātā tika pieņemts Lisabonas līgums, dalībvalstis esot vēlējušās palikt suverēnas attiecībā uz KLP izmaksām. Tieši šā iemesla dēļ EKL 37. pants, kas bija vienīgais juridiskais pamats, tika – kā 2015. gada 1. decembra sprieduma Parlaments un Komisija/Padome (C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790) 57. punktā to konstatējusi Tiesa – aizstāts ar diviem atšķirīgiem juridiskajiem pamatiem, kuriem ir divi atsevišķi mērķi un katram sava piemērošanas joma.

43 Apvienotā Karaliste precizē, ka no 2015. gada 1. decembra sprieduma Parlaments un Komisija/Padome (C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790) izriet, ka LESD 43. panta 3. punktā Padomei nav vienīgi piešķirtas papildu pilnvaras vai piešķirts pilnvaru deleģējums, bet šai iestādei ir piešķirtas ekskluzīvas pilnvaras noteikt visus pasākumus par cenu noteikšanu, it īpaši tos, kas ir saistīti ar tehnisko un zinātnisko vērtējumu veikšanu. Tādas tiesību normas pieņemšana kā Vienotās TKO regulas 7. pants, kurā ir tieši noteiktas cenas, *a fortiori* ietilpstot Padomes ekskluzīvajā kompetencē.

44 Parlaments, ko atbalsta Komisija, piekrīt Vācijas Federatīvās Republikas viedoklim, saskaņā ar kuru LESD 43. panta 2. punkts un LESD 43. panta 3. punkts ir divi atšķirīgi juridiskie pamati. Tomēr abas šīs iestādes uzskata, ka ar LESD 43. panta 3. punktu Padomei tiek piešķirtas tikai ļoti konkrētas izpildrakstura pilnvaras noteikt precīzas un galīgas cenu summas. Jebkurš pasākums, kas pārsniegtu šādu noteikšanu, ietilpstot LESD 43. panta 2. punkta piemērošanas jomā.

45 Parlaments uzskata, ka šo interpretāciju apstiprina 2015. gada 1. decembra spriedums Parlaments un Komisija/Padome (C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790). Proti, no šā sprieduma 58. panta izrietot, ka visi pasākumi, kas vajadzīgi, lai sasniegtu mērķus kopējās lauksaimniecības un zvejas politikas jomā, nozīmē politisku izvēli. To pieņemšana tātad ir tikai Savienības likumdevēja ziņā.

46 Intervences mehānisms esot būtisks elements, lai sasniegtu tādus KLP mērķus kā tie, kas ir uzskatīti LESD 39. pantā, kā to pierādot apstāklis, ka saskaņā ar LESD 40. panta 2. punktu Savienības likumdevēja kompetencē ir pieņemt cenu tiesisko regulējumu.

47 Parlaments no tā secina, ka "pasākumi", kurus pieņemt Padomei ir piešķirtas tiesības LESD 43. panta 3. punktā, var tikt kvalificēti kā "īstenošanas akti *sui generis*". Pēc tā domām, LESD 43. panta 3. punktā paredzētā neleģislatīvā procedūra ir jāsaprot kā izņēmums no LESD 43. panta 2. punktā paredzētā vispārīgā noteikuma. Turpretī Komisija uzskata, ka starp LESD 43. panta 2. punktu un LESD 43. panta 3. punktu pastāv hierarhijas saikne. Tā piebilst, ka Savienības likumdevējam esot plaša rīcības brīvība, deleģējot pilnvaras izpildvarai, un ka šajā lietā minētās rīcības brīvības īstenošanā neesot tikusi pieļauta neviena acīmredzama kļūda, pat ja LESD 43. panta 3. punktā ir skaidri paredzēta pilnvaru deleģēšana.

48 Attiecībā uz Vienotās TKO regulas 7. panta mērķi un saturu Parlaments apgalvo, ka šis mērķis, kas esot identisks ar Vienotās TKO regulas mērķi – un tātad neatdalāms no tā, ir "izveidot lauksaimniecības produktu tirgu kopīgu organizāciju". Pēc Parlamenta un Komisijas domām, Vienotās

TKO regulas 7. pants esot tirgu kopīgās organizācijas intervences sistēmas pamata tiesību norma. Salīdzināmie robežlielumi, kā "KLP drošības tīkls", iedarbinot intervences mehānismu un citus tirgus atbalsta pasākumu veidus.

49 Attiecībā uz "salīdzināmo robežlielumu" nosaukumu, kas gan Regulā Nr. 1234/2007, gan pārrunās par KLP reformu tika saukti par "salīdzināmām cenām", Parlaments norāda, ka Vienotās TKO regulas 7. panta nosaukums tika grozīts, lai atbildētu uz Padomes prasību. Komisija uzskata agrāko "salīdzināmo robežlielumu" nosaukumu par maldinošu, jo "salīdzināmās cenas" jau bija robežlielumi, saskaņā ar kuriem tika noteiktas reālās cenas un kuriem bija tikai orientējoša funkcija.

50 Attiecībā uz Vācijas Federatīvās Republikas atsauci uz agrāko tirgu kopīgo organizāciju Parlaments un Komisija uzskata, ka šī dalībvalsts neņem vērā faktu, ka Regula Nr. 1234/2007 tika pieņemta, pamatojoties uz citu juridisko pamatu, proti, uz EKL 37. pantu.

51 Attiecībā uz Vācijas Federatīvās Republikas argumentu, saskaņā ar kuru LESD 43. panta 3. punkta lietderīgā iedarbība būtu apdraudēta, ja Vienotās TKO regulas 7. pants varētu būt balstīts uz LESD 43. panta 2. punktu, Parlaments uzskata, ka ar Noteikšanas regulas pieņemšanu pašu par sevi pietiek, lai pierādītu LESD 43. panta 3. punkta lietderīgo iedarbību. Turklāt ne Parlaments, ne Komisija nesaskata nepieciešamību ātri pielāgot salīdzināmos robežlielumus tirgus izmaiņām, kas, pēc Vācijas Federatīvās Republikas domām, prasot Padomes intervenci. Parlaments uzskata, ka, lai arī LESD 43. panta 3. punkta mērķis ir nodrošināt ātru cenu noteikšanu un šis uzdevums, ieviešot KLP, bija būtiska prasība, tā pamazām ir zaudējusi savu nozīmīgumu un praksē ir izzudusi.

52 Pakārtoti Parlaments apgalvo, ka, lai arī Vienotās TKO regulas 7. pants ir vērsts uz to, lai sasniegtu LESD 43. panta 2. punktā un LESD 43. panta 3. punktā minētos mērķus, apstrīdētā tiesību norma vēl arvien esot spēkā, ņemot vērā LESD 43. panta 2. punktā minēto mērķu pārākumu Vienotās TKO regulas ietvaros.

Tiesas vērtējums

53 Savā vienīgajā pamatā Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka, pieņemot Vienotās TKO regulas 7. pantu, pamatojoties nevis uz LESD 43. panta 3. punktu, bet uz LESD 43. panta 2. punktu, Parlaments un Padome ir izvēlējušies nepareizu juridisko pamatu.

54 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka Parlamentam un Padomei – kā izriet no LESD 43. panta 2. punkta formulējuma – saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ir jāpieņem tostarp "noteikumi, kas vajadzīgi kopējās lauksaimniecības politikas un kopējās zivsaimniecības politikas mērķu sasniegšanai", bet saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu Padome pēc Komisijas priekšlikuma paredz "pasākumus par cenu, nodevu, atbalsta un kvantitatīvo ierobežojumu noteikšanu, kā arī par zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu".

55 Turpinājumā ir jāprecizē, ka pasākumiem, kas ietver Savienības likumdevēja ziņā atstāto politisko izvēli, to obligātā rakstura dēļ, lai sasniegtu ar lauksaimniecības un zivsaimniecības kopējām politikām saistītos mērķus, ir jābūt balstītiem uz LESD 43. panta 2. punktu. Turpretī to pasākumu paredzēšanai, kas attiecas uz zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu saskaņā ar LESD 43. panta 3. punktu, nav jāizdara šāda izvēle, jo šādiem pasākumiem ir galvenokārt tehnisks raksturs un tos ir paredzēts pieņemt, lai īstenotu noteikumus, kas pieņemti, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 26. novembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400, 50. punkts, kā arī 2015. gada 1. decembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790, 48. un 50. punkts).

56 Šajā ziņā, lai gan ar LESD 43. panta 3. punktu Padomei ir piešķirtas pilnvaras pieņemt tostarp īstenošanas aktus attiecīgajā jomā, tomēr šie akti pilnīgi un vienkārši nesakrīt ar aktiem, ar kuriem tiek piešķirta izpildes kompetence LESD 291. panta 2. punktā izpratnē (spriedums, 2015. gada 1. decembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790, 54. punkts).

57 No minētā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo Parlaments, ar šo tiesību normu Padomei ir piešķirtas pilnvaras pieņemt aktus, kas pārsniedz to, kas var tikt uzskatīts par "īstenošanas aktiem".

58 Turklāt LESD 43. panta 2. punktam un LESD 43. panta 3. punktam ir atšķirīgi mērķi un katram sava piemērošanas joma, tādējādi tie var tikt izmantoti atsevišķi, lai pamatotu saistībā ar KLP noteikto pasākumu pieņemšanu, ņemot vērā, ka, pieņemot tiesību aktus, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu, Padomei ir jārīkojas, ievērojot tās kompetenču robežas, kā arī attiecīgā gadījumā – atbilstošās tiesību normas, kas jau pieņemtas, piemērojot LESD 43. panta 2. punktu (attiecībā uz kopējā zivsaimniecības politiku, kas *mutatis mutandis* ir piemērojama KLP, skat. spriedumu, 2015. gada 1. decembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790, 58. punkts).

59 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo Komisija, nevar pamatoti apgalvot, ka Tiesa būtu atzinusi, ka pastāv hierarhija starp abām attiecīgajām tiesību normām. Proti, tas, ka Tiesa ir izmantojusi terminus "attiecīgajā gadījumā", ļauj secināt, ka Padome var izmantot tai LESD 43. panta 3. punktā atzītās kompetences pat tad, ja Savienības likumdevējs vēl nav noteicis atbilstošos tiesību aktus, īstenot kompetences, kas tam ir noteiktas LESD 43. panta 2. punktā.

60 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka LESD 43. panta 3. punkta piemērošanas jomā var ietilpt pasākumi, kas ietver ne vien zvejas iespēju noteikšanu un piešķiršanu, ja vien šie pasākumi nav saistīti ar politisku izvēli, kas atstāta Savienības likumdevēja ziņā, tādēļ, ka tie ir vajadzīgi kopējās lauksaimniecības politikas un kopējās zivsaimniecības politikas mērķu sasniegšanai (spriedums, 2015. gada 1. decembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790, 59. punkts).

61 Visbeidzot ir jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, ko tiesa var pārbaudīt, tostarp ar šī tiesību akta mērķi un saturu (spriedumi, 2007. gada 23. oktobris, Komisija/Padome, C-440/05, EU:C:2007:625, 61. punkts, un 2014. gada 26. novembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400, 51. punkts).

62 Tieši šo apsvērumu gaismā ir jāpārbauda, vai Parlaments un Padome pamatoti piemēroja LESD 43. panta 2. punktu kā juridisko pamatu Vienotās TKO regulas 7. panta pieņemšanai.

63 Runājot par Vienotās TKO regulas 7. panta mērķi, ir jākonstatē, ka, pirmkārt, no šīs regulas preambulas 10. apsvēruma, protams, izriet, ka, lai stabilizētu tirgus un nodrošinātu pietiekami augstu dzīves līmeni lauksaimniecībā nodarbinātajiem iedzīvotājiem, tika ieviesta tieša atbalsta sistēma, un ka šīs sistēmas ietvaros veiktie pasākumi var būt valsts intervences formā, kā arī, otrkārt, no minētās regulas preambulas 12. apsvēruma izriet, ka ir jānošķir salīdzināmie robežlielumi no intervences cenām.

64 Tomēr, tā kā Savienības likumdevējs nav sniedzis nekādus citus precizējumus tostarp Vienotās TKO regulas 7. pantā par, nosakot šos robežlielumus, izdarītās politiskās izvēles apgalvoto svarīgumu, šie divi elementi nav tādi, ar kuriem juridiski pietiekami varētu pierādīt šāda svarīguma pastāvēšanu.

65 Šo konstatējumu apstiprina tas, ka, ņemot vērā Noteikšanas regulas 2. panta formulējumu, salīdzināmie robežlielumi ir tikai pamatelements attiecīgo produktu intervences cenu noteikšanai.

66 Turklāt, kā secinājumu 83. punktā norādījis ģenerāladvokāts, Regulas Nr. 1234/2007 preambulas 16. un 28. apsvērumā abstrakti tika aprakstīta saikne starp salīdzinājuma cenām, kas turpmāk tiek sauktas par "salīdzināmajiem robežlielumiem", un intervences cenām, un tie ļauj uzskatīt, ka pirmie ir otro aprēķinam vajadzīgi elementi. Tā kā saskaņā ar Vienotās TKO regulas preambulas 12. apsvērumu Savienības likumdevējs ir vēlējies saglabāt katras nozares intervences politiku, ir jāsecina, ka pastāvošās attiecības starp salīdzināmajiem robežlielumiem un intervences cenām netika skartas, pieņemot Vienoto TKO regulu.

67 Attiecībā uz Vienotās TKO regulas 7. panta saturu ir jāatgādina, ka šā panta 1. punktā attiecībā uz tajā minētajiem produktiem ir noteiktas naudas vērtības par svara vienību. Tas, ka Savienības likumdevējs ir nolēmis izmantot terminu "robežlielumi", nevis "cenas", kas tika izmantots agrāk, nav pretrunā tam, ka šīs vērtības ir cenas. Turklāt, kā izriet no šīs regulas 7. panta 2. punkta, attiecīgie robežlielumi tiek noteikti, tostarp ņemot vērā ieguldījumu izmaksas [franču valodā "cenas"].

68 Ir jāpiebilst, ka Vienotās TKO regulas 7. panta teksts – kā izriet no šā sprieduma 65. punkta – neļauj nedz identificēt tajā paredzēto salīdzināmo robežlielumu mērķus, nedz noteikt, vai Savienības likumdevējs, pieņemot šo pantu, ir izdarījis politisku izvēli, ko var izdarīt tikai šis likumdevējs tādēļ, ka tas ir vajadzīgs KLP mērķu sasniegšanai.

69 Turklāt ir jānorāda, ka ne Vienotās TKO regulas 7. pantā, ne kādā citā šīs regulas tiesību normā nav jēdziena "salīdzināmais robežlielums" definīcijas. Tā kā minētajā regulā nav šādas definīcijas, lai arī jēdziens "intervences cena" ir definēts šīs pašas regulas 15. pantā, ir atspēkojams Parlamenta arguments, saskaņā ar kuru salīdzināmo robežlielumu noteikšana esot saistīta ar politisko izvēli, ko var izdarīt tikai likumdevējs.

70 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka no Vienotās TKO regulas 7. panta 2. punkta izriet, ka salīdzināmie robežlielumi ir jāpārskata, ņemot vērā tādus objektīvos faktorus kā izmaiņas ražošanā, ražošanas izmaksas un tendences tirgū.

71 Tomēr, kā apgalvo Vācijas Federatīvā Republika, Čehijas Republika, Apvienotā Karaliste, kā arī Padome, šāda pārskatīšana ir jāveic, galvenokārt veicot tehniskus un zinātniskus vērtējumus, un tātad ir jānošķir no pasākumiem, kuri ir saistīti ar politiskiem lēmumiem, kas atbilstoši Tiesas judikatūrai ir tikai Savienības likumdevēja ziņā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 26. novembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-103/12 un C-165/12, EU:C:2014:2400, 50. punkts). Galvenokārt tehnisku elementu vērtēšana, lai paredzētu pasākumus cenu noteikšanai, ir prerogatīva, ko LESD 43. panta 3. punkts piešķir Padomei.

72 Tā kā Vienotajā TKO regulā nav nekāda cita elementa, kas ļautu pareizi noteikt atšķirību starp attiecīgo robežlielumu pārskatīšanu un to pirmo noteikšanu, un ņemot vērā apstākli, kas norādīts šā sprieduma 66. punktā, – ka intervences cenas veidojas no salīdzināmajiem robežlielumiem, ir jāsecina, ka minēto robežlielumu noteikšana ir cenu noteikšanas pasākums. Līdz ar to Vienotās TKO regulas 7. pants bija jāpieņem, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu.

73 Šo secinājumu neatspēko Parlamenta arguments, ka Vienotās TKO regulas 7. pantam esot mērķi, kas minēti gan LESD 43. panta 2. punktā, gan LESD 43. panta 3. punktā, un ka tādēļ, ņemot vērā LESD 43. panta 2. punkta mērķu pārākumu, šīs regulas 7. pants neesot atceļams.

74 Proti, pirmkārt, kā izriet no šā sprieduma 31. punkta, Vienotās TKO regulas 7. pants ir skaidri nodalāms no citiem šīs regulas noteikumiem. Otrkārt, kā Tiesa nosprieda 2015. gada 1. decembra sprieduma Parlaments un Komisija/Padome (C-103/12 un C-125/13, EU:C:2015:790) 58. punktā, LESD 43. panta 2. punktam un LESD 43. panta 3. punktam ir atšķirīgi mērķi un katram sava piemērošanas joma. Tādējādi, tāpat kā Padomei ir jāievēro savas kompetences robežas, nosakot pasākumus, pamatojoties uz LESD 43. panta 3. punktu, arī Savienības likumdevējam ir jāievēro tam piešķirtās kompetences robežas, nosakot pasākumus, pamatojoties uz LESD 43. panta 2. punktu.

75 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, Vācijas Federatīvās Republikas vienīgais pamats ir jāpieņem.

76 Līdz ar to Vienotās TKO regulas 7. pants ir jāatceļ.

77 Ņemot vērā, ka Noteikšanas regulas 2. pantā saistībā ar intervences cenu noteikšanu ir skaidra atsauce uz Vienotās TKO regulas 7. pantā noteiktajiem salīdzināmajiem robežlielumiem, atceļot pēdējo minēto, šis 2. pants zaudē savu būtību.

78 Tādējādi, ņemot vērā, ka Vienotās TKO regulas 7. pants un Noteikšanas regulas 2. pants nav nodalāmi, ir jāatceļ arī šis pēdējais minētais pants.

Par lūgumu saglabāt apstrīdēto tiesību normu sekas

79 Sevišķu interešu aizsardzībai, tostarp lauku saimniecību tiesiskās paļāvības aizsardzības, kā arī tiesiskās noteiktības dēļ Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu saglabāt apstrīdēto tiesību normu iedarbību līdz brīdim, kad stāsies spēkā jaunas tiesību normas, kas tiks pieņemtas, pamatojoties uz piemērotu juridisko pamatu. Komisija pakārtoti atbalsta šo argumentāciju.

80 Saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā tiesību akta sekām jāuzskata par galīgām.

81 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka, ņemot vērā iemeslus, kas attiecas uz tiesisko noteiktību, šāda tiesību akta sekas var saglabāt it īpaši tad, ja tā atcelšanas tūlītējā ietekme izraisītu nopietnu nelabvēlīgu ietekmi uz iesaistītajām personām un ja apstrīdētā tiesību akta likumība ir apstrīdēta nevis tā mērķa vai satura dēļ, bet tā autora kompetences neesamības dēļ vai tāpēc, ka ir noticis būtisku procedūras noteikumu pārkāpums. Šie iemesli ietver it īpaši kļūdu, kas pieļauta attiecībā uz apstrīdētā tiesību akta juridisko pamatu (spriedums, 2015. gada 1. decembris, Parlaments un Komisija/Padome, C-124/13 un C-125/13, EU:C:2015:790, 86. punkts).

82 Šajā lietā ir jānorāda, ka atbilstoši Vienotās TKO regulas 232. pantam tā stājās spēkā (arī tās 7. pants) nākamajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, kas notikusi 2013. gada 20. decembrī, un ir piemērojama no 2014. gada 1. janvāra.

83 Tā kā attiecīgajās tiesību normās tiek noteiktas cenas, par kādām ir jānotiek valsts intervencei, un tā kā šī intervence ir vērsta uz to, lai nodrošinātu stabilitāti tirgos un pietiekami augstu dzīves līmeni lauksaimniecībā nodarbinātajiem iedzīvotājiem, to atcelšana ar tūlītēju iedarbību varētu radīt smagas sekas attiecīgajām personām.

84 Šādos apstākļos pastāv būtiski tiesiskās noteiktības apsvērumi, kas attaisno to, lai Tiesa apmierinātu lūgumu saglabāt Vienotās TKO regulas 7. panta un Noteikšanas regulas 2. panta sekas. Turklāt ir jānorāda, ka Vācijas Federatīvā Republika nav apstrīdējusi Vienotās TKO regulas 7. panta likumību tā mērķa vai satura dēļ, tādējādi šajā ziņā nepastāv šķērslis, kas varētu kavēt Tiesu noteikt šo pantu seku saglabāšanu.

85 Līdz ar to ir jāsaglabā Vienotās TKO regulas 7. panta un Noteikšanas regulas 2. panta sekas līdz – saprātīgā termiņā, kas nevar pārsniegt piecus mēnešus no šī sprieduma pasludināšanas dienas, – stāsies spēkā jauns tiesiskais regulējums, kas tiks pieņemts, pamatojoties uz piemērotu juridisko pamatu, proti, LESD 43. panta 3. punktu.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Vācijas Federatīvā Republika ir prasījusi piespriest Parlamentam un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šī prasība ir atzīta par pamatotu, tiem ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Saskaņā ar šī reglamenta 140. panta 1. punktu Čehijas Republika un Apvienotā Karaliste, kā ar Komisija, kas ir personas, kuras iestājušās šajā lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulas Nr. 1308/2013, ar ko izveido lauksaimniecības produktu tirgu kopīgu organizāciju un atceļ Padomes Regulas (EEK) Nr. 922/72, (EEK) Nr. 234/79, (EK) Nr. 1037/2001 un (EK) Nr. 1234/2007, 7. pantu;

2) atcelt Padomes 2013. gada 16. decembra Regulas Nr. 1370/2013 par konkrēta atbalsta un kompensāciju noteikšanas pasākumiem saistībā ar lauksaimniecības produktu tirgu kopīgo organizāciju 2. pantu;

3) Regulas Nr. 1308/2013 7. panta un Regulas Nr. 1370/2013 2. panta sekas tiek saglabātas līdz – saprātīgā termiņā, kas nevar pārsniegt piecus mēnešus no šī sprieduma pasludināšanas dienas, – stāsies spēkā jauns tiesiskais regulējums, kas tiks pieņemts, pamatojoties uz piemērotu juridisko pamatu, proti, LESD 43. panta 3. punktu;

4) Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

5) Čehijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kā arī Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]